

Overrompelende Fauré door Van Keulen en Madzar

Isabelle van Keulen, *viool*
Aleksandar Madzar, *piano*.

19-12-2019

Deventer Schouwburg, 18 december

Door Elly van Plateringen.

DEVENTER – Twee graag geziene gasten tekenden voor dit 398ste concert van de Stichting Kamermuziek Deventer, met een programma dat van de bezoeker best enige volharding vereiste. Want voor de pauze stond Prokofjev geprogrammeerd, een componist die er beslist niet bij voorbaat op uit was zijn publiek te plezieren. Begonnen werd met de *Vijf melodieën voor viool en piano opus 35bis*. En natuurlijk was er met deze solisten onmiddellijk kwaliteit te horen: de instrumentale beheersing en het samenspel lieten weinig te wensen over. Maar toch. Waar deze muziek voluit gepassioneerde betrokkenheid vereist leek in de interpretatie op zeker te worden gespeeld. Aleksandar Madzar stelde zich vooral op als begeleider, waar in deze muziek samenwerking van beide solisten toch een alomvattende factor is. Pas gaandeweg, in de beide slotdelen, groeide het gezamenlijke gevoel. Zo ook de *Sonate nr.1 in f kl.t. opus 80*, een heftig werk waarin viool en piano de grenzen van het mogelijke zouden moeten verkennen en – naast het ultrazachte spel

waarin beiden excelleren - ook eens uit de band zouden kunnen springen en de ronde toon zouden kunnen loslaten. Hoe goed dit duo de partituur technisch benaderde, er miste iets substantieels. Met alleen de noten op z'n plek, soms hoge tempi en een beperkt dynamisch palet werd toch niet de diepgang bereikt die deze Prokofjev behoeft. Hoe anders klonk het programma na de pauze. Meteen al in de *Sonate in Es KV 481* van Mozart nam Aleksandar Madzar het voortouw op een wijze die een klavierconcert waardig was. Doorzichtig en met intensiteit ontstond een gloedvolle vertolking, waarin Isabelle van Keulen alle ruimte gaf aan haar partner. De echte overrompeling volgde in de *Sonate nr.1 in A opus 13* van Gabriël Fauré. Misschien zat de grote transformatie vooral in het feit dat nu een duo aan het werk sloeg in plaats van twee solisten. Van meet af aan was duidelijk dat dit tweetal houdt van deze warme klankwereld waarin het idioom van César Franck om een hoekje gluurt. Bewonderenswaardig werden de delen gekarakteriseerd en de grenzen van klank en techniek benaderd. Verfijning, verleiding, temperament en passie: Van Keulen en Madzar maakten van dit sluitstuk een Hoogstandje.